

Arrest

nr. 215 441 van 22 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor verzoeker en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [B.]
Voornaam: [E.]
Geboortedatum: [1995]
Geboorteplaats: [...]
Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.08.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 13.06.2018 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.06.2018 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. De feiten waarvan hij verdacht wordt zijnde drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruikers en de volksgezondheid in gevaar gebracht. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij geen familie heeft in België.

In ieder geval, de betrokkene wordt verdacht van inbreuken gepleegd te hebben die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Uit zijn administratief dossier blijkt ook niet dat een eventuele terugkeer naar zijn herkomstland een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat de verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° Indien voor vrijwillig vertrek werd geen termijn toegestaan.

Eerste onderdeel,

Een inreisverbod is geen zelfstandige op zich staande beslissing.

Als voorwaarde om dit inreisverbod op te leggen is een beslissing tot verwijdering vereist, die in casu gepaard gaat met geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er wordt in de beslissing niet naar een dergelijke beslissing verwezen. De onderliggende beslissing is niet gekend.

Alleszins was deze beslissing er niet, minstens niet op datum van aflevering van dit inreisverbod.

Tweede onderdeel,

1.

De opgelegde termijn van 3 jaar is in casu een maximumtermijn.

Als motief wordt gegeven dat hij in België verblijft sedert 13.6.2018 en hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Verder wordt als motief gegeven dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat is geplaatst inzake wetgeving op de drugs 'waarvoor hij later kan veroordeeld worden' en dat de feiten waarvan hij verdacht wordt zeer ernstig zijn.

Verzoeker stelt dat de motieven falen om de maximumtermijn van drie jaar te staven.

Artikel 74/11 vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die parlementaire voorbereiding wordt m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ((alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval' en met in achtnaam van het proportionaliteitsbeginsel.

2.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door de maximumtermijn van driejaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de arrestatie. Er moet evenwel worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van zijn situatie in België, tot die termijn wordt gekomen. Er wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker voor de raadkamer en dan nog zonder voorwaarden in vrijheid werd gesteld.

Er wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met het gegeven dat er niet eens een veroordeling is. Het principe dat iemand onschuldig is zolang hij niet veroordeeld is, wordt niet in aanmerking genomen. Er wordt geen rekening gehouden met zijn jonge leeftijd, noch met het feit dat hij geen strafrechtelijke voorgaanden heeft.

Er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

3.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn van driejaar die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu volledig afwezig.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.”

2.1.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. In dit verband worden de motieven herhaald op basis waarvan in het op dezelfde dag genomen bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, nu verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en niet blijkt dat hij familie heeft in België. Er wordt, wat de redenen van openbare orde betreft, duidelijk gedoeld op het gegeven dat verzoeker op 14 juni 2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en gewezen op de maatschappelijke impact van dergelijke feiten, meer bepaald maatschappelijke overlast, randcriminaliteit en het in gevaar brengen van de gezondheid van de gebruikers en de volksgezondheid. Verweerder motiveert verder nog dat niet blijkt dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst hem blootstelt aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden acht verweerder een inreisverbod voor een duur van drie jaar, gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, proportioneel.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur

van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat verzoeker niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven, dat redenen van openbare orde spelen en dat niet blijkt dat er familieleden van verzoeker op het grondgebied verblijven. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

Uit voormelde bepalingen volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dit gegeven wordt door verzoeker op zich niet betwist.

Verzoeker betoogt dat een inreisverbod een hiermee samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten vereist waarin, in de thans voorliggende situatie, geen termijn voor vrijwillig vertrek is bepaald. Hij stelt dat in de bestreden beslissing niet naar een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen en de *“onderliggende beslissing”* niet gekend is. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. In het bestreden inreisverbod zelf wordt zo reeds gesteld dat *“[d]e beslissing tot verwijdering van 14.08.2018 [...] gepaard [gaat] met dit inreisverbod”*. Het bestreden inreisverbod gaat dus gepaard met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek werd bepaald, zoals correct wordt vermeld in de bestreden beslissing. In het administratief dossier is dit bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen en hieruit blijkt ook dat de beide beslissingen op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis zijn gebracht. Verzoeker kon dus niet onwetend zijn van het bestaan van de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum. Het betoog van verzoeker kan niet worden aangenomen.

Verzoeker weerlegt het motief niet dat er in casu grond was tot het opleggen van een inreisverbod, waar hem in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11

van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Met name wordt de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaald, nu verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en niet blijkt dat hij familie heeft in België. Verweerder motiveert nog dat niet blijkt dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst hem blootstelt aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de voorziene motivering kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt als zou verweerder op automatische wijze een inreisverbod voor een duur van drie jaar opleggen zonder in dit verband te motiveren of een afweging te maken. Er dient te worden aangenomen dat verweerder de duur van het inreisverbod heeft bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en aldus zijn discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat omwille van zijn arrestatie op automatische wijze de duur op drie jaar werd gelegd. Zo dringt allereerst de vaststelling zich op dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod ook nog andere elementen in rekening zijn gebracht, die los staan van de redenen van openbare orde. Daarnaast moet worden vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing niet louter heeft verwezen naar het gegeven dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, maar ook naar de aard van de feiten waarvan verzoeker wordt verdacht en de maatschappelijke impact van deze feiten, meer bepaald maatschappelijke overlast, randcriminaliteit en het in gevaar brengen van de gezondheid van de gebruikers en de volksgezondheid.

Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State maar er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot het door hem aangehaalde arrest gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. In tegenstelling tot hetgeen het geval was in de zaak zoals deze voorlag bij de Raad van State, dient in casu immers te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing – meer bepaald waar de duur van het inreisverbod op drie jaar wordt bepaald – wel degelijk een afweging en onderzoek zijn terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van verzoeker. Ook wat de aangehaalde rechtspraak van de Raad betreft, toont verzoeker niet aan dat hierin een gelijkaardige zaak als de huidige voorlag. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te kunnen gaan met de motivering dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij stelt dat hij niet is veroordeeld en iemand onschuldig is zolang hij niet is veroordeeld. Hij wijst er verder op dat hij door de raadkamer in vrijheid is gesteld en dit zonder voorwaarden. Hij wijst nog op zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij geen strafrechtelijke voorgaanden heeft. Hij stelt dat met dit alles geen rekening is gehouden.

Allereerst wordt erop gewezen dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, niet verhindert dat verweerder bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat stond van 14 juni 2018 tot de dag van het nemen van de bestreden beslissing, dit wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Dit wordt door verzoeker ook niet wordt betwist. Hij bevestigt in zijn feitenrelaas dat hij werd gearresteerd op verdenking van verkoop van cocaïne.

Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige

aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat verzoeker reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat verzoekers aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing en dat hij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

Dat het bevel tot aanhouding intussen door de raadkamer werd opgeheven, al dan niet zonder voorwaarden, maakt verder op zich nog niet dat verweerder de initiële aanhouding voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, niet langer kan gebruiken in zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld. Verzoeker beperkt zich ook tot een loutere bewering dat hij zonder voorwaarden in vrijheid werd gesteld, zonder hiervan een begin van bewijs voor te leggen.

Dat de raadkamer een verdere voorlopige hechtenis van verzoeker niet meer strikt noodzakelijk achtte voor de openbare orde – waarbij dient te worden opgemerkt dat de voorlopige hechtenis een vorm van vrijheidsberoving betreft in het kader van een onderzoek in strafzaken waarin de schuldvraag nog niet definitief is beslecht, derwijze dat deze aan zeer strikte voorwaarden is verbonden teneinde in overeenstemming te zijn met artikel 5 van het EVRM – houdt niet in dat verweerder het gegeven dat verzoeker in verband wordt gebracht met strafbare feiten, niet zou kunnen weerhouden om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen.

In casu blijkt dus niet dat verweerder kennelijk onredelijk handelde door het aanhoudingsmandaat te weerhouden en uit de aard van de feiten waarvoor verzoeker werd aangehouden af te leiden dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen, ongeacht het blanco strafregister. De Raad herhaalt dat verzoeker niet zonder meer een parallel kan maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Hij toont niet aan buiten vervolging te zijn gesteld door de raadkamer.

Verzoeker wijst nog op zijn jonge leeftijd, maar verduidelijkt niet hoe en waarom zijn leeftijd van 23 jaar dan de weerhouden redenen van openbare orde zou kunnen ontcrachten of zou kunnen wijzen op enige kennelijke onredelijkheid.

Waar verzoeker verder wijst op zijn gebrek aan strafrechtelijke voorgaanden, merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van andere feiten. Verweerder was van oordeel dat de vaststelling dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens inbreuken op de drugswetgeving volstond om aan te nemen dat er redenen van openbare orde spelen die (mede) kunnen rechtvaardigen dat de duur van het inreisverbod op drie jaar wordt bepaald. De Raad ziet dan ook niet in dat dit betoog afbreuk kan doen aan de voorziene motivering. Verzoeker legt verder ook geen bewijs voor dat hij in zijn herkomstland of de landen waar hij eerder verblijf hield niet gekend is voor strafrechtelijke feiten, zodat de correctheid van zijn betoog niet kan worden nagegaan.

In het licht van hetgeen voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoeker de Raad niet toe vast te stellen dat het bestuur enig dienstige, relevante omstandigheid ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beoordeling voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Op geen enkele wijze toont verzoeker aan dat er sprake is van enige specifieke omstandigheid die een kortere duur van het inreisverbod kon noodzaken of rechtvaardigen, en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de wet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.5. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel, dat ook nauw samenhangt met het redelijkheidsbeginsel, wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het

redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding niet aan. Een schending van het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.1.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 44nonies, 62, 74/11, § 1, vierde lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsmisbruik en dat de steller van de akte onbevoegd was om de bestreden beslissing te nemen.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1.

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:
· het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
· het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110.832 van de KW dd. 27.09.2013.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat verzoeker dit arrest van 24 juni 2014 wat de principes betreft hier voor herhaald aanziet, en het bij de stukken voegt.

Dat in dezelfde zaak Valderrama Correa t. Belgische Staat bij arrest nr. 135 914 van 7 januari 2015 de bijlage 13 septies vernietigd werd op basis van het in UDN als ernstig weerhouden middel, met name de schending van het hoorrecht en de mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Dat ook het arrest van 7 januari 2015 hier voor herhaald wordt aanzien wat de wettelijke grondslag voor de vernietiging betreft, en onder de stukken wordt gevoegd.

In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof eveneens een zaak van wettelijke samenwoning en waarbij een procedure lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van overschrijving van die wettelijke samenwoning.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

2.

Uit de beslissing blijkt dat er geen hoorrecht is gerespecteerd. Er wordt enkel verwezen naar het administratief dossier. Dit is niet het uitoefenen van het hoorrecht.

Overigens had verzoeker, indien hij verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Verzoeker had gewezen op het gegeven dat hij wel familieleden in België had.

3.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïgnoreerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Als hij gehoord was had hij deze gegevens kunnen voorbrengen en dit zou tot een andere beslissing hebben geleid."

2.2.2. Waar verzoeker opnieuw de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking hieromtrent in het kader van het eerste middel.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt op zeer algemene wijze dat hij wel degelijk familieleden zou hebben in België. In dit verband moet evenwel worden vastgesteld dat op basis van de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in België – of op het Schengengrondgebied – familieleden heeft. Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift ook volledig in gebreke te preciseren welke familieleden hij hier dan zou hebben en hiervan minstens een begin van bewijs voor te leggen. Op geen enkele wijze blijkt dat verzoeker een relatie of kinderen heeft. Verder moet worden benadrukt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zelfs voor zover verzoeker familieleden zou hebben in België met wie hij actueel nog een werkelijke band heeft, hetgeen niet kan worden vastgesteld, wordt de vereiste afhankelijkheidsband om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen in geen geval aangetoond.

Verzoeker maakt ook niet met concrete gegevens aannemelijk dat de door hem opgebouwde banden met België dan van die aard zijn dat hieruit een beschermenswaardig privéleven blijkt.

Nu niet blijkt dat er sprake is van een concreet en effectief beleefd privé-, gezins- of familieleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM, bestaat er geen noodzaak tot het doorvoeren van een belangenafweging in licht van deze verdragsbepaling.

In de thans voorliggende omstandigheden toont verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

2.2.4. Er blijkt verder niet dat verzoeker zich in het kader van de huidige procedure dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling is slechts van toepassing bij het nemen van een beslissing tot verwijdering en de bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel.

2.2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt vervolgens niet dat hij zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering dat hij familieleden in België zou hebben, zonder te preciseren om welke familieleden het dan zou gaan of in dit verband een begin van bewijs voor te leggen. Hiermee overtuigt hij niet dat hij, indien gehoord, specifieke omstandigheden had kunnen aanbrengen die konden leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hij maakt geenszins aannemelijk dat hij het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken. Aldus blijkt ook niet dat zijn verwijzing naar de aangehaalde rechtspraak van de Raad in casu dienstig is. Arresten van de Raad hebben bovendien geen precedentswaarde.

Een schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht kan niet worden weerhouden.

2.2.6. Verzoeker beroept zich in de hoofding van zijn middel nog op een schending van de artikelen 44nonies en 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt hierbij tevens dat er sprake is van machtsmisbruik en dat de steller van de akte onbevoegd was tot het opleggen van een inreisverbod. Elke concrete toelichting ontbreekt evenwel volledig, waardoor niet blijkt dat deze onderdelen van het middel ontvankelijk zijn. In de toelichting van het middel kan de Raad geen enkel argument ontwaren dat een nietigverklaring van de bestreden beslissing op deze gronden zou kunnen rechtvaardigen. Verzoeker lijkt er, waar hij zich beroept op artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, ook volledig aan voorbij te gaan dat deze bepaling handelt over burgers van de Unie of hun familieleden, terwijl niet blijkt dat hij als dusdanig is te beschouwen. Waar verzoeker verwijst naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, lijkt hij er eveneens aan voorbij te gaan dat in zijn situatie geen toepassing werd gemaakt van de in deze bepaling vervatte mogelijkheid om een inreisverbod voor meer dan vijf jaar op te leggen.

2.2.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS